

Arrest

nr. 313 285 van 20 september 2024
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2023 tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat P. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit 2022/382).

1.2. Op 19 september 2022 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 291 982 van 14 juli 2023 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 6 oktober 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Krachtens artikel 57/32, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u uitgesloten van de tijdelijke bescherming, om de volgende redenen:

Op 23.03.2021 werd u opgesloten in de gevangenis naar aanleiding van een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dd. 12.06.2020. Op 23.03.2021 tekende u tegen dit vonnis verzet aan en op 27.05.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming.

Op 04.03.2022 diende u vanuit de gevangenis een verzoek om internationale bescherming in. Op 10.03.2022 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) in het kader van dit verzoek gehoord en op 17.03.2022 werd uw dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 04.09.2022 deed u, via een tussenkomst van uw advocaat, vanuit de gevangenis bij de DVZ een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382).

In het kader van deze aanvraag legde u een Oekraïens paspoort voor, afgeleverd op 31/08/2016 en geldig tot 31/08/2026.

Artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming van deze tijdelijke bescherming kan uitsluiten indien de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

We herhalen dat u op 27.05.2021 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dd. 27.05.2021 blijkt dat u in de periode tussen 27.05.2019 en 26.06.2019 in het kader van een criminele organisatie als dader of mededader betrokken was bij de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden, namelijk de import van 882 kilogram cocaïne vanuit Brazilië naar België.

De Correctionele Rechtbank van Brussel oordeelde dat de feiten als bijzonder ernstig dienden te worden gekwalificeerd gelet op het feit dat het om internationale drugstrafiek gaat. Dit vormt een redelijke grond om aan te nemen dat u een bedreiging betekent voor de openbare orde en rechtvaardigt de toepassing van artikel 57/32, § 1 van de wet. Derhalve wordt u krachtens artikel 57/32, § 1, van de wet, uitgesloten van de tijdelijke bescherming.

Tot slot wijzen we er op dat u sinds 23.03.2021 opgesloten bent in de gevangenis, waaruit volgt dat u Oekraïne reeds geruime tijd voor de start van de invasie van de Russische strijdkrachten verlaten heeft.

Op basis van artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 of in de periode kort daarvoor niet in Oekraïne verbleef, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u in elk geval niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Uit het nazicht van uw administratief dossier blijkt dat u op 19.08.2020 in het huwelijk bent getreden met S.D. (...) (°07.10.1994, nationaliteit: Oekraïne). Mevrouw S. (...) werd op 18.03.2022 in kennis gesteld van een attest tijdelijke bescherming. U toont echter niet aan dat u in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van familielid van een begunstigde van het statuut tijdelijke bescherming, daar artikel 2, lid 4 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 veronderstelt dat u geacht wordt deel uit te maken van een gezin voor zover het gezin vóór 24.02.2022 in Oekraïne verbleef. Gelet op het feit dat u sinds 23.03.2021 in de Belgische gevangenis verblijft staat vast dat u op deze grond niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming.

Daarenboven wijzen we er op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé-, gezins- en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Op 27.05.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming. De Correctionele Rechtbank van Brussel oordeelde dat de feiten als bijzonder ernstig dienden te worden gekwalificeerd gelet op het feit dat het om internationale drugstrafiek gaat. Gezien de actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Daaruitvolgend komt u niet in aanmerking voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van familielid volgens artikel 2, lid 4 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Daarnaast wijzen we erop dat het contact kan worden onderhouden middels moderne communicatietechnologie en korte bezoeken in elke Staat waartoe u beiden toegang heeft. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 van het EVRM.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/32 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van het gezag van gewijsde. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen en het toelichten van het arrest nr. 291 982 van 14 juli 2023 van de Raad, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“(…)

[15] Tegen dit arrest werd geen verder cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State, waardoor het dan ook kracht van gewijsde heeft.

De kracht van gewijsde “is een wettelijk vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing, die niet meer met de gewone rechtsmiddelen kan worden bestreden [maar slechts met buitengewone rechtsmiddelen zoals herziening, cassatie]. Dit vermoeden belet dat wat de rechter heeft beslist nog in vraag wordt gesteld door dezelfde of een andere gerechtelijke instantie, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding.” (J. DUJARDIN en J. VANDELANOTTE, Inleiding tot het publiek recht, basisbegrippen, Brugge, die Keure, 1994, 149). Of nog: het gezag van gewijsde van een jurisdictionele beslissing houdt in dat “iedere overheid (ook de overheid die geen partij is in het geding) [...] door een dergelijke uitspraak [is] gebonden, d.w.z. dat de overheid geen beslissing meer kan nemen welke in strijd is met de rechtspraak van het rechtscollege of welke deze wijzigt of teniet doet.” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters kluwer, 2014, 983)

3.3. Beoordeling en toegepast op de bestreden beslissing

[16] Verzoeker wenst voorafgaandelijk te benadrukken dat hij niet betwist dat hij definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming en dat hij om die reden sinds 23 maart 2021 zijn gevangenisstraf uitzit in de gevangenis van Lantin.

Wel wenst verzoeker het facultatieve karakter van artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet te benadrukken, dat, zoals vastgesteld door Uw Raad in haar arrest van 14 juli 2023, inhoudt dat er slechts sprake is van een ‘mogelijkheid’ om tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming te besluiten (en dit dus geen automatische uitsluiting impliceert), waarbij verwerende partij op basis van haar discretionaire bevoegdheid vrij blijft om voor minder ingrijpende opties te kiezen.

Hoewel verwerende partij dan wel gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid om toch te besluiten tot de uitsluiting van verzoeker van de tijdelijke bescherming, betekent dit niet dat zij zonder meer dergelijke beslissing mag nemen.

In ieder geval schendt verwerende partij het gewijsde van het arrest 291 982 van 14 juli 2023 door niet te motiveren om welke redenen geen andere, minder restrictieve en ingrijpende maatregel toegepast had kunnen worden in het licht van de individuele omstandigheden (die hieronder verder worden toegelicht), minstens door het evenredigheidsbeginsel niet in acht te nemen bij haar beoordeling.

[17] De bestreden beslissing tot uitsluiting is gegrond op de vaststelling dat de correctionele rechtbank van Brussel geoordeeld heeft dat de feiten als bijzonder ernstig werden gekwalificeerd gelet op het feit dat het om internationale drugstrafiek gaat. Volgens de bestreden beslissing vormt dit een redelijke grond om aan te nemen dat verzoeker een bedreiging betekent voor de openbare orde, wat de toepassing van artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet rechtvaardigt en hij derhalve uitgesloten wordt van de tijdelijke bescherming.

Zoals eerder samengevat, vereist de toepassing van artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet echter uitdrukkelijk dat in dat geval moet worden nagegaan of een dergelijke beslissing tot uitsluiting evenredig is. Bovendien houdt dit volgens Uw Raad ook in dat moet nagegaan worden of de grondrechten en de beginselen zoals erkend door het Handvest, waaronder het respect voor het gezins- en privéleven (art. 7 Handvest), in acht worden genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan echter niet afgeleid worden of verwerende partij bij het uitsluiten in toepassing van deze bepaling het eveneens door deze bepaling vereiste evenredigheidsbeginsel in acht heeft genomen.

De motieven van de bestreden beslissing verwijzen namelijk louter naar het huwelijk van verzoeker met zijn vrouw, naar het ondergeschikt achten van de “familiale belangen” van verzoeker “aan de vrijwaring van de openbare orde [gezien de actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid]” en naar de mogelijkheid om “contact [te] onderhouden middels moderne communicatietechnologie en korte bezoeken in elke Staat waartoe [zij] beiden toegang [hebben]”.

Deze motivering verwijst in dit verband namelijk naar de toepassing van artikel 2, lid 4 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 (“Daaruitvolgend komt u niet in aanmerking voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van familielid volgens artikel 2, lid 4 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382”) en beoordeelt de ondergeschiktheid van de familiale belangen van verzoeker louter in toepassing van artikel 8, tweede lid EVRM (hierover zie infra), zonder uitdrukkelijk te verwijzen naar het evenredigheidsbeginsel ex. artikel 57/32, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. De verwijzing naar deze bepalingen is dus in deze irrelevant en niet van belang, vermits de bestreden beslissing op grond van artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet is genomen.

De bestreden beslissing schendt hiermee dan ook zowel de materiële als de formele motiveringsplicht, daar de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele manier uitdrukkelijk verwijzen naar het evenredigheidsbeginsel ex. artikel 57/32, §1, tweede lid Vreemdelingenwet en dus nergens uit de motivering van de beslissing kan afgeleid worden of dit beginsel bij de beoordeling in acht werd genomen.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing eveneens het gewijsde van arrest nr. 291 982 van 14 juli 2023 door het niet in acht nemen van het evenredigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij dan wel naar de aanwezigheid van verzoekers echtgenote op het Belgisch grondgebied, de ondergeschiktheid van zijn familiale belangen aan de vrijwaring van de openbare orde en de mogelijkheid om contact te onderhouden middels moderne communicatietechnologie en korte bezoeken in elke Staat waartoe ze beiden toegang hebben. Echter kan een dergelijk summiere motivering niet volstaan in het licht van de vaststellingen van Uw Raad in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 14 juli 2023, zoals hierna verder nog zal blijken. Met een dergelijk summiere motivering heeft de bestreden beslissing onvoldoende het evenredigheidsbeginsel in acht genomen. Bovendien heeft het, zoals hierna volgt, eveneens onvoldoende onderzocht of het toepassen van de uitsluiting van de tijdelijke bescherming gebeurd is met respect voor het gezinsleven in casu, dat een door het Handvest erkend grondrecht is (art. 7 Handvest).

[18] Wat het onderzoek naar de evenredigheid van de beslissing betreft, kan vooreerst dienstig verwezen worden naar de naar analogie toegepaste analyse van de advocaat-generaal in zijn conclusies van 16 februari 2023 in de zaak C-8/22, zoals hierboven samengevat.

Gelet op het facultatieve karakter van artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet alleen gesteld worden dat een minder restrictieve maatregel de voorkeur verdient in een dergelijk geval, maar ook dat de beoordeling een afweging moet inhouden van zorgvuldig af te bakenen belangen.

Zoals de advocaat-generaal ook opmerkt, moet er bij de toepassing van het evenredigheidsbeginsel, naar analogie, eveneens rekening gehouden worden met de doeltreffendheid van een beslissing tot uitsluiting met het oog op het neutraliseren van het gevaar dat de betrokken persoon vormt voor de samenleving als deze, zoals in casu het geval is omwille van het conflict in Oekraïne, op grond van het non-refoulementbeginsel niet kan worden verwijderd van het Belgisch grondgebied. Net daarom pleit de advocaat-generaal voor de beperking van de toepassing van dergelijke beslissingen tot wat strikt noodzakelijk is.

De volgens verwerende partij “actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde” en de zijn “voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid” dient zorgvuldig onderzocht en beoordeeld te worden bij de toepassing van het evenredigheidsbeginsel en dient afgewogen te worden tegenover de persoonlijke, individuele omstandigheden in het licht van zijn persoonlijke en familiale situatie, wat de bestreden beslissing heeft nagelaten.

Er kan namelijk vastgesteld worden dat verzoeker inderdaad veroordeeld is en een gevangenisstraf van vier jaar uitzit voor correctionele feiten, maar dat verwerende partij louter met het motief dat zijn familiale belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde, onvoldoende zorgvuldig alle betreffende belangen afweegt en dus het evenredigheidsbeginsel niet respecteert.

Uw Raad oordeelde in haar arrest van 14 juli 2023 bovendien eerder dat er niet louter verwezen kan worden naar het gegeven dat het gaat om bijzonder ernstige feiten vanwege drugstrafiek, omdat een dergelijke motivering er aan voorbijgaat dat conform voormelde bepaling inderdaad dient te worden nagegaan of een dergelijke beslissing tot uitsluiting wel evenredig is.

Bij het onderzoek naar de evenredigheid van de uitsluiting in het licht van de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker, kan er vooreerst andermaal herhaald worden dat reeds in de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar het evenredigheidsbeginsel werd verwezen en om met name met verschillende concrete individuele elementen rekening te houden. Dit werd bovendien overgenomen in de met het gezag van gewijsde beklede motieven van het arrest van Uw Raad van 14 juli:

“In haar aanvraag licht de verzoekende partij toe dat de tijdelijke bescherming in ieder geval tijdelijk is en, in de hypothese dat zij vervroegd vrij zou kunnen komen, het haar louter toelaat tijdelijk op het grondgebied te verblijven bij haar vrouw, die hier eveneens verblijft, dat een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM, dat het gezinsleven beschermt, in dit verband de doorslag moet kunnen vormen, dat alleszins het evenredigheidsbeginsel vereist dat met het door de oorlog de facto bestaan van het familieleven in België en het wettig verblijf van de huwelijkspartner rekening moet worden gehouden voor deze beoordeling. Voorts stelt zij in haar aanvraag ook dat zij reeds geruime tijd in de wettelijke voorwaarden verkeert om een elektronisch toezicht of vrijlating onder voorwaarden te vragen, wat niet mogelijk is zolang zij geen perspectief heeft op wettig verblijf in België, dat de machtiging tot verblijf op grond van tijdelijke bescherming dit perspectief wel zou kunnen bieden, wat haar in die context voornamelijk toelaat zich te herenigen met haar vrouw, die gedwongen werd uit Oekraïne te vluchten en dus gedwongen in België verblijft.

Betreffende dit uitdrukkelijk in de aanvraag uiteengezet betoog omtrent de mogelijke toepassing van artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet en betreffende het gezinsleven, kunnen geen motieven gelezen worden in de bestreden beslissing, noch afwegingen gevonden worden in het administratief dossier” (Eigen onderlijning)

In de bestreden beslissing kunnen hieromtrent opnieuw geen motieven gelezen worden, noch afwegingen gevonden worden in het administratief dossier. Door op geen enkele manier deze motieven in acht te nemen bij de beoordeling, schendt de bestreden beslissing gezag van gewijsde.

Verder kan hier in het kader van het huidig verzoekschrift nog het volgende aan toegevoegd worden.

Zoals de advocaat-generaal in zijn eerder geciteerde conclusies stelt, kunnen er in casu terecht vraagtekens worden geplaatst bij de doeltreffendheid van de bestreden beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming met het oog op het neutraliseren van het gevaar dat verzoeker voor de samenleving en de openbare orde vormt aangezien verzoeker in casu niet gedwongen kan worden verwijderd gelet op de nog steeds aan de gang zijnde militaire invasie en de oorlogssituatie in Oekraïne.

Daarbij moet rekening gehouden worden met het gegeven dat de uitsluiting van deze status ertoe leidt dat verzoeker na het uitzitten van zijn gevangenisstraf zal vrijkomen en zich in een precaire en onzekere situatie zal bevinden, gelet op het feit dat zijn gevangenisstraf in ieder geval in maart 2025 afloopt en de EU-Lidstaten recent tot een akkoord gekomen zijn over de verlenging van de tijdelijke beschermingsstatus tot en met 4 maart 2025. Gelet op de nog uiterst onzekere militaire situatie op het terrein, is het op dit moment uiteraard nog hypothetisch en speculatief of de tijdelijke bescherming ook na 4 maart 2025 nog van toepassing zal zijn, maar er kan in ieder geval niet aan voorbij gegaan worden dat de door de bestreden

beslissing gecreëerde onzekerheid en precare situatie definitief is en doorwerkt in de toekomst als deze beslissing definitief plaats inneemt in het rechtsverkeer.

Hoe dan ook, heeft verwerende partij dit element op geen enkele manier bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel betrokken.

Daarnaast kan er niet aan voorbijgegaan worden dat het geen enkele twijfel leidt dat verzoeker door het conflict in ieder geval ook ontheemd is geraakt en dat er geen enkel bewijs voorligt dat hij niet over de Oekraïense nationaliteit of over een verblijfsvergunning elders in een ander land zou beschikken.

Ook moet nogmaals het tijdelijk karakter van de tijdelijke beschermingsstatus benadrukt worden, alsook dat deze status louter ingevoerd werd omwille van de Russische militaire invasie van Oekraïne door de Raad van de EU op grond van een Uitvoeringsbesluit, als reactie op de migratiedruk die als gevolg van dit conflict ontstaan is. De tijdelijke aard van de bescherming waarvan verzoeker uitgesloten wordt, zou verzoeker dan ook enkel toelaten voor de duur dat deze status door de Raad van de EU verlengd wordt, op het Belgisch grondgebied te verblijven en houdt in geen enkel geval een langdurig en duurzaam verblijf in, wat dus eveneens een pertinent element is dat betrokken had moeten worden bij de niet-uitgevoerde belangenafweging tussen de belangen van de Belgische staat en de belangen van verzoeker om te genieten van de tijdelijke voordelen en rechten die aan deze status verbonden zijn in het licht van zijn persoonlijke en familiale situatie en het conflict in Oekraïne.

Het evenredigheidsbeginsel vereist dat de tijdelijke aard van deze status in acht had genomen moeten worden, quod non in casu.

De bestreden beslissing stelt verder dat “contact kan worden onderhouden middels moderne communicatietechnologie en korte bezoeken in elke Staat waartoe [zij] beiden toegang hebben”.

Een dergelijke motivering, door een loutere verwijzing naar het bestaan van ‘moderne communicatietechnologie’, kan, gelet op de persoonlijke omstandigheden en de individuele situatie van verzoeker, evenmin als voldoende beschouwd worden in het licht van het evenredigheidsbeginsel en houdt allesbehalve een afdoende belangenafweging in. Het ‘contact’ dat volgens verwerende partij onderhouden kan worden, is namelijk sterk onderhevig aan de zeer beperkt toegankelijke communicatiemiddelen door de opsluiting van verzoeker in de gevangenis, bovendien onder strikte voorwaarden. Er kan dan ook niet volgehouden worden dat verzoekers recht op eerbiediging van zijn familieleden op deze manier gerespecteerd wordt. Opnieuw houdt verwerende partij op geen enkele manier rekening met de mogelijkheden tot voorwaardelijke invrijheidsstelling in het licht van het respect voor het gezins- en familieleden bij de beoordeling van de beslissing tot uitsluiting en kan een loutere verwijzing naar “contact middels moderne communicatietechnologie” niet volstaan om een afdoende belangenafweging te voeren.

Bovendien gaat verwerende partij er volledig aan voorbij dat “korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben” allesbehalve een actuele mogelijkheid is, niet alleen gelet op het feit dat verzoekers echtgenote slechts tijdelijk verblijfsrecht in België heeft en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en nationaliteit, Oekraïne, maar ook dat verzoeker actueel een gevangenisstraf uitzit en zich dus al helemaal niet naar een andere staat kan verplaatsen om er zijn gezinsleden uit te oefenen. Door de aard van het tijdelijk beschermingsstatuut en het nog steeds aan de gang zijnde gewapende conflict kan het gezinsleven dan ook slechts in België, en enkel in België, beleefd worden – weliswaar voorlopig en tijdelijk.

Opnieuw kan gesteld worden dat de bestreden beslissing onvoldoende de belangen afweegt tussen het belang van de staat om haar openbare orde en veiligheid te beschermen en het belang van verzoeker in het licht van zijn zeer specifieke persoonlijke en familiale situatie, zijn onverwijderbaarheid, het conflict in Oekraïne en de tijdelijke aard van de toelating op het Belgisch grondgebied.

[19] Gelet op het voorgaande kan geconcludeerd worden dat nergens uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing, in toepassing van artikel 57/32, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, het evenredigheidsbeginsel in acht hebben genomen en in dat verband, in het licht van de specifieke persoonlijke en individuele omstandigheden, rekening, laat staan voldoende rekening, hebben gehouden met 1) het gezinsleven van verzoeker op basis van het feit dat zijn echtgenote in België verblijft en gemachtigd is tot verblijf op basis van het statuut van tijdelijke bescherming; 2) het door het gewapend conflict in Oekraïne gedwongen karakter van dit verblijf; 3) het tijdelijke karakter van deze beschermingsstatus als reactie op de door het conflict ontstane migratiedruk; 4) het feit dat verzoeker door het conflict hoe dan ook ontheemd is geraakt en geen enkel ander verblijfsrecht in een andere (EU-Lid)staat heeft; 5) de onmogelijkheid tot terugkeer naar Oekraïne en dus de onverwijderbaarheid van het Belgisch grondgebied van verzoeker omwille van het gewapende conflict in Oekraïne; 6) het facultatieve karakter van de uitsluiting van de tijdelijke bescherming; 7) het door het toekennen van de tijdelijke bescherming mogelijke perspectief tot een vervroegde voorwaardelijke invrijheidsstelling, zoals bv. onder elektronisch toezicht, nu

verzoeker meer dan 1/3 van zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten; 8) de uiterst beperkt toegankelijke en voorwaardelijke communicatiemiddelen in de gevangenis; 9) de onmogelijkheid om het gezinsleven op dit moment ergens anders dan in België uit te oefenen.

Bijgevolg heeft verwerende partij, in strijd met artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet onvoldoende de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de samenleving anderzijds tegenover elkaar heeft afgewogen.

Bovendien heeft de bestreden beslissing het gewijsde van het arrest nr. 291 982 van Uw Raad van 14 juli 2023 geschonden door in strijd met dit arrest geen, minstens onvoldoende, rekening te houden met dit geheel aan omstandigheden en elementen.

In lijn van dat arrest moet andermaal vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en niet afdoende gemotiveerd is in het licht van artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet.

[20] Hoewel geen belangenafweging in het licht van het evenredigheidsbeginsel ex. artikel 57/32, §1, tweede lid Vreemdelingenwet werd gevoerd, vermeldt de bestreden beslissing daarentegen wel dat deze beslissing geen schending zou inhouden van artikel 8 EVRM.

In het licht van het bovengenoemde geheel aan elementen en de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker moet echter vastgesteld worden dat verwerende partij ook in het licht van deze beoordeling onvoldoende rekening houdt met het gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 EVRM (waarvan de inhoudt correspondeert met de door artikel 7 Handvest gewaarborgde grondrechten).

In casu is er ontegensprekelijk sprake van het bestaan van een dergelijk familie- en gezinsleven, zoals ook Uw Raad heeft vastgesteld in haar arrest van 14 juli 2023:

“De Raad kan de verwerende partij niet volgen waar deze in de nota met opmerkingen poneert dat de verzoekende partij een beschermingswaardige relatie dient te bewijzen en zou falen in de op haar rustende bewijslast. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers dat het (oprecht) huwelijk tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon wordt betwist. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip ‘gezinsleven’, zelfs als het gezinsleven nog niet volledig is gevestigd. Een huwelijksrelatie veronderstelt samenwoning of minstens de intentie om samen te wonen (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21), hetgeen in casu het geval blijkt te zijn.”

Op basis van de rechtspraak van het EHRM had verwerende partij moeten onderzoeken of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoeker op het grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Wat dat betreft, kan naar het voorgaande verwezen worden waaruit blijkt dat de belangenafweging in de bestreden beslissing niet afdoende, onvolledig en onzorgvuldig gemaakt is.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de motiveringsverplichting en van artikel 8 van het EVRM nu verwerende partij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken.

[21] Volledigheidshalve moet daarnaast nog vastgesteld worden dat, hoewel verzoeker krachtens de bestreden beslissing in toepassing van artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de tijdelijke bescherming en verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing in principe dus geen rekening diende te houden met of te motiveren over het toekennen van een verblijfsmachtiging aan een echtgenoot conform artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet (zie in deze zin het arrest 291 982 van 14 juli 2022, 2.4.), de motieven van de bestreden beslissing niettemin meermaals verwijzen naar artikel 2 Uitvoeringsbesluit 2022/382.

Ten eerste verwijst de bestreden beslissing volledig naast de kwestie naar artikel 2, lid 2 Uitvoeringsbesluit 2022/382 dat betrekking heeft op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, een categorie waar verzoeker in geen geval onder valt.

Ten tweede stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van familielid van een begunstigde van het statuut tijdelijke bescherming, omdat artikel 2, lid 4 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382, volgens de motieven van de

beslissing, veronderstelt dat hij geacht wordt deel uit te maken van een gezin voor zover het gezin vóór 24.02.2022 in Oekraïne verbleef. Gelet op het feit dat hij sinds 23.03.2021 in de Belgische gevangenis verblijft staat volgens verwerende partij vast dat hij op deze grond niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming.

Tot slot verwijst de bestreden beslissing eveneens geheel irrelevant, naar artikel 2 lid, 4 Uitvoeringsbesluit 2022/382 in de laatste paragraaf van de bestreden beslissing die betrekking heeft op de (gebrekkige) belangenafweging ex. artikel 8 EVRM – zoals eerder aan bod gekomen is.

Er kan echter niet aan de vaststelling voorbijgegaan worden dat verwerende partij tracht te motiveren dat verzoeker hoe dan ook niet onder het toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 valt, vanwege het feit dat hij luidens dat Uitvoeringsbesluit geacht wordt deel uit te maken van een gezin dat vóór 24/02/2022 in Oekraïne verbleef en dat hij sinds 23/03/2021 in de Belgische gevangenis verblijft. Wat deze vaststelling betreft, moet echter het volgende opgemerkt worden.

Ten eerste stelt overweging 11 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 dat het gezin reeds in Oekraïne diende te bestaan en te verblijven ten tijde van de Russische militaire invasie van Oekraïne:

“Dit besluit strekt ertoe tijdelijke bescherming in te voeren voor Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verblijven en sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt door de militaire invasie van de Russische strijdkrachten die op die datum begon. Tijdelijke bescherming moet tevens worden ingevoerd voor onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die sinds 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt en die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne de vluchtelingenstatus of gelijkwaardige bescherming genoten. Daarnaast is het van belang de eenheid van gezinnen te bewaren en te voorkomen dat leden van hetzelfde gezin een verschillende status genieten. Daarom moet ook tijdelijke bescherming worden ingevoerd voor de gezinsleden van die personen indien het gezin reeds in Oekraïne bestond en er verbleef ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden.” (Eigen onderlijning)

Artikel 2, lid 4 Uitvoeringsbesluit 2022/382 stelt dan weer meer algemeen dat de huwelijkspartner geacht wordt deel uit te maken van het gezin, voor zover dat gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef.

Het leidt geen enkele twijfel dat het gezin reeds vóór 24 februari 2022 een gezin was, nu verzoeker op 19 augustus 2020 in Oekraïne in het huwelijk is getreden met zijn echtgenote en dus het gezin in ieder geval reeds gevormd werd vóór 24 februari 2022.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt ook dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21) en dat een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk onder de draagwijdte van het begrip ‘gezinsleven’ valt, zelfs als het gezinsleven nog niet volledig is gevestigd.

Wel is het zo dat het gezin er niet samen verbleef ten tijde van “de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden”, waarnaar overweging 11 Uitvoeringsbesluit 2022/382 verwijst. Toch moet op basis van het door het EHRM ontwikkelde beschermenswaardige juridische gezinsconcept vastgesteld worden dat het gezinsleven bestond op dat moment, dat een gezinsband wordt verondersteld tussen wettelijke huwelijkspartners en dat een huwelijksrelatie samenwoning veronderstelt of minstens de intentie om samen te wonen (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om redenen buiten zijn wil om, als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, overbrenging naar België en het uitzitten van een gevangenisstraf, verbleef verzoeker inderdaad sinds 27 mei 2021, een 9-tal maanden voor de Russische militaire invasie, niet meer bij zijn echtgenote in Oekraïne. Hoewel het gezin dus wel bestond, verbleef het er niet ten tijde van de invasie, maar wel vóór 24 februari 2022.

Hoewel de bewoordingen van overweging 11 Uitvoeringsbesluit 2022/382 niet geheel te rijmen vallen met de bewoordingen van artikel 2, lid 4 van datzelfde uitvoeringsbesluit, moet wel vastgesteld worden dat overweging 11 niettemin de voorkeur lijkt te geven aan het belang de eenheid van gezinnen te bewaren. Wat dat betreft, moet nogmaals benadrukt worden dat het gezin bestond en dat verzoeker, als deel van het gezin, in Oekraïne verbleef vóór 24 februari 2022, weliswaar niet onmiddellijk voor deze datum.

Daarnaast moet ook vastgesteld worden dat het onbetwist is dat verzoeker eveneens ontheemd is geraakt als gevolg van het conflict.

Deze overwegingen moeten bovendien in samenhang gelezen worden met de door verwerende partij zelf geciteerde overweging 14, die als volgt luidt:

“De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.” (Eigen onderlijning)

Zonder dat het Uitvoeringsbesluit zelf duidelijk maakt in welke zin de bewoordingen “kort voor 24 februari 2022” en “net vóór die datum” begrepen moeten worden, meent verzoeker dat hij als Oekraïens staatsburger vaste woon- en verblijfplaats had in Oekraïne voor de militaire invasie, dat hij zich net voor die datum op het grondgebied van de EU bevond (in casu in de Belgische gevangenis) en dat hij als gevolg van het gewapende conflict ontheemd is geraakt en niet naar Oekraïne kan terugkeren.

In samenhang met het belang de eenheid van gezinnen te bewaren, kan er uit deze bewoordingen niettemin afgeleid worden dat het Uitvoeringsbesluit de voorkeur lijkt te geven aan een zo ruim mogelijke toepassing van de tijdelijke bescherming. In die zin zou het, zoals in het geval van verzoeker, dan ook moeten volstaan dat een Oekraïens onderdaan, die onbetwist de Oekraïense nationaliteit heeft, geen andere nationaliteit heeft, noch een verblijfsrecht in een andere staat en zich uitsluitend buiten Oekraïne bevond ten tijde van de militaire invasie om redenen onafhankelijk van zijn wil en die wel nog steeds in Oekraïne verbleven zou hebben bij zijn echtgenote zouden deze omstandigheden zich niet hebben voorgedaan, onder dit toepassingsgebied valt en dus onder de categorieën van personen bedoeld in artikel 2, lid 1, c) juncto artikel 2, lid 4 Uitvoeringsbesluit 2022/382.

[22] Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing artikel 57/32 Vreemdelingenwet, artikel 2 Uitvoeringsbesluit 2022/382, artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het gezag van gewijsde schendt.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en dient dan ook te worden vernietigd.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij op grond van 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de tijdelijke bescherming. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij opgesloten werd in de gevangenis op 23 maart 2021 naar aanleiding van een veroordeling van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 12 juni 2020, dat zij op die datum verzet aantekende tegen het vonnis en zij op 27 mei 2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming, dat de verzoekende partij op 4 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende vanuit de gevangenis, dat dit op 17 maart 2022 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat zij op 4 september 2022, via tussenkomst van haar advocaat, vanuit de gevangenis een aanvraag indient tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat zij in het kader van deze aanvraag een Oekraïens paspoort voorlegt, dat artikel 57/32, §1, 4° bepaalt dat een vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming van deze tijdelijke bescherming kan uitgesloten worden indien de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad, dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen dd. 27 mei 2021 blijkt dat de verzoekende partij in de periode tussen 27 mei 2019 en 26 juni 2019 in het kader van een criminele

organisatie als dader of mededader betrokken was bij de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden, namelijk de import van 882 kilogram cocaïne vanuit Brazilië naar België, dat de rechtbank oordeelde dat de feiten als bijzonder ernstig dienden te worden gekwalificeerd gelet op het feit dat het om internationale drugstrafiek gaat en dit een redelijke grond vormt om aan te nemen dat de verzoekende partij een bedreiging betekent voor de openbare orde en de toepassing van artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt en de verzoekende partij aldus uitgesloten wordt van de tijdelijke bescherming. Daarnaast wordt gemotiveerd dat zij sinds 23 maart 2021 opgesloten is in de gevangenis, wat impliceert dat zij Oekraïne reeds geruime tijd geleden verlaten heeft, dat op basis van artikel 2, tweede lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en uit de overwegingen van dit uitvoeringsbesluit, meer in het bijzonder overweging 14, duidelijk blijkt dat zij, die op het moment van de Russische invasie op 24 februari 2022 of in de periode kort daarvoor niet in Oekraïne verbleef, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt, dat zij bij gevolg niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat uit het administratief dossier voorts blijkt dat de verzoekende partij op 19 augustus 2020 gehuwd is met S.D. van Oekraïense nationaliteit, dat mevrouw S. op 18 maart 2022 tijdelijke bescherming verkreeg, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van familielid van een begunstigde van het statuut tijdelijke bescherming, daar artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 veronderstelt dat men geacht wordt deel uit te maken van een gezin voor zover het gezin vóór 24 februari 2024 in Oekraïne verbleef, dat gelet op het feit dat de verzoekende partij sinds 23 maart 2021 in de Belgische gevangenis verblijft het vaststaat dat zij op deze grond niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming. Daarenboven wordt nog gesteld dat een inmenging in het privé-, gezins- en familieleven conform artikel 8, tweede lid van het EVRM mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren, dat de verzoekende partij op 27 mei 2021 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevorming, dat de rechtbank oordeelde dat deze feiten als bijzonder ernstig dienden te worden gekwalificeerd gelet op het feit dat het om internationale drugstrafiek gaat, dat gezien de actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde die er van de verzoekende partij uitgaat en haar voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, haar familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming als familielid volgens artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382, waarbij er nog op gewezen wordt dat het contact kan onderhouden worden middels moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij beiden toegang hebben, waardoor deze beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen

noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 september 2022 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382.

Deze bepaling uit de Vreemdelingenwet maakt deel uit van Titel II, Hoofdstuk IIbis van deze wet dat een omzetting is van de bepalingen van de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: richtlijn 2001/55/EG).

De richtlijn 2001/55/EG voorziet dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen en dat dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden waarop het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn (artikel 5).

De bepalingen van de richtlijn 2001/55/EG zijn omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in de artikelen 57/29 tot en met 57/36 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten (§1). Deze tijdelijke bescherming wordt in beginsel verleend voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en deze termijn wordt automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. De totale periode van twee jaar kan worden verlengd voor een nieuwe periode van maximaal één jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie (§ 2).

De richtlijn 2001/55/EG vindt een eerste concrete toepassing met het uitvoeringsbesluit 2022/382.

Artikel 2 van dit besluit verduidelijkt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, met name:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

- a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;*
- b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;*

c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.”

2.5. Hoewel de verwerende partij er in de bestreden beslissing op wijst dat de verzoekende partij wordt uitgesloten van de tijdelijke bescherming op grond van artikel 57/32, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, blijkt dat zij eveneens motiveert dat de verzoekende partij, die een Oekraïens staatsburger is, ‘in elk geval’ niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in het kader van een tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit 2022/382.

De verwerende partij zet als volgt uiteen waarom de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van het statuut van tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit 2022/382:

“Tot slot wijzen we er op dat u sinds 23.03.2021 opgesloten bent in de gevangenis, waaruit volgt dat u Oekraïne reeds geruime tijd voor de start van de invasie van de Russische strijdkrachten verlaten heeft.

Op basis van artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 of in de periode kort daarvoor niet in Oekraïne verbleef, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u in elk geval niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Uit het nazicht van uw administratief dossier blijkt dat u op 19.08.2020 in het huwelijk bent getreden met S.D. (...) (°07.10.1994, nationaliteit: Oekraïne). Mevrouw S. (...) werd op 18.03.2022 in kennis gesteld van een attest tijdelijke bescherming. U toont echter niet aan dat u in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van familielid van een begunstigde van het statuut tijdelijke bescherming, daar artikel 2, lid 4 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 veronderstelt dat u geacht wordt deel uit te maken van een gezin voor zover het gezin vóór 24.02.2022 in Oekraïne verbleef. Gelet op het feit dat u sinds 23.03.2021 in de Belgische gevangenis verblijft staat vast dat u op deze grond niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming.”

Deze motieven volstaan om de verzoekende partij de door haar gevraagde machtiging tot verblijf, zoals vermeld in punt 1.1., te weigeren. Het loutere feit dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij naast het feit dat de verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382 – en er aldus geen sprake is van ‘insluiting’ – ook meent dat de verzoekende partij, op grond van artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet dient uitgesloten te worden van de tijdelijke bescherming, doet hieraan geen afbreuk. De motieven betreffende de uitsluiting op grond van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet zijn dan ook overtuigend. Immers zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij op deze motieven terecht zou kunnen worden bevonden en zou blijken dat niet terecht of op onzorgvuldige wijze werd vastgesteld dat de verzoekende partij dient uitgesloten te worden, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij met de bestreden beslissing eveneens besluit dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van het statuut van tijdelijke bescherming daar zij niet onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382 valt.

De kritiek op de motieven van uitsluiting op grond van artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet – inclusief de verwijzing naar het gezag van gewijsde van het arrest nr. nr. 291 982 van 14 juli 2023 van de Raad – is dan ook niet dienstig daar de eventuele gegrondheid van kritiek op een overtuigend motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing een “*beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming*” betreft, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De bestreden beslissing is immers het resultaat van een aanvraag tot machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit, waarbij de verwerende partij overgaat tot de afwijzing van die verblijfsaanvraag.

Wat er ook van zij, de Raad ziet niet in, en uit het verzoekschrift blijkt niet, welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog dat een uitsluiting op grond van artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen schendt alsook het gezag van gewijsde van het arrest nr. 291 982 van 14 juli 2023 van de Raad en bij een eventuele vernietiging van de ‘beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming’, nu zij, zoals blijkt uit wat volgt, niet aantoont dat de verwerende partij op onterechte wijze heeft gesteld dat zij, daar zij niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt, ‘in elk geval’ niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming.

Bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing dient de verwerende partij immers opnieuw te oordelen over de voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het uitvoeringsbesluit 2022/382, waarbij dient vastgesteld te worden dat voorafgaand de uitsluiting geen beslissing is genomen waaruit bleek dat de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en waarbij er daarentegen niet aan voorbij gegaan kan worden aan het feit dat de verwerende partij reeds heeft geoordeeld in de *in casu* bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een dergelijke machtiging en uit onderhavig arrest blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze beoordeling niet correct, onwettig of in strijd met de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen is.

Betreffende het gezag van gewijsde, wijst de Raad er nog op dat artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet verplicht de voorwaarden voor insluiting van de tijdelijke bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Wanneer de uitsluitingsclausule van toepassing werd verklaard, zoals in de beslissing van 19 september 2022, diende de verwerende partij niet na te gaan of de verzoekende partij valt onder de in het uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde categorieën van personen. Het feit echter dat de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing van 19 september 2022 genomen naar aanleiding van de aanvraag vermeld in punt 1.1., aldus niet gehouden was na te gaan of de verzoekende partij valt onder de in het uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde categorieën van personen, neemt niet weg dat zij, na een nietigverklaring van de voormelde beslissing, alsnog mag overgaan tot een onderzoek van de vraag of de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit valt, met andere woorden of er sprake is van insluiting.

2.6. Betreffende de motieven van insluiting, betoogt de verzoekende partij vooreerst dat de bestreden beslissing volledig naast de kwestie verwijst naar artikel 2, tweede lid van het uitvoeringsbesluit dat betrekking heeft op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, een categorie waar zij in geen geval onder valt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat zij niet valt onder de categorie vermeld in artikel 2, tweede lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Echter blijkt uit de motieven dat de vermelding van het tweede lid van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 een materiële vergissing betreft, minstens overtuigend is. Uit de motieven blijkt duidelijk dat de verzoekende partij die op het moment van de Russische invasie op 24 februari 2022 of in de periode kort daarvoor niet in Oekraïne verbleef, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt waardoor zij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit 2022/382. Hierbij merkt de Raad op dat de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is opgesomd worden in artikel 2 van het uitvoeringsbesluit.

Behoudens het niet vallen onder artikel 2, vierde lid *iuncto* artikel 2, eerste lid, c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, betwist de verzoekende partij niet dat zij niet onder de in het uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde categorieën van personen valt.

2.7. Betreffende het niet vallen onder artikel 2, vierde lid *iuncto* artikel 2, eerste lid, c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet aantoonde dat zij in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van familielid van een begunstigde van het statuut tijdelijke bescherming omdat artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 veronderstelt dat zij geacht wordt deel uit te maken van een gezin voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef en dat gelet op het feit dat zij sinds 23 maart 2021 in de Belgische gevangenis verblijft, het vaststaat dat zij op deze grond niet in aanmerking komt voor het statuut. De verzoekende partij verwijst naar overweging 11 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 waarin wordt gesteld dat het gezin reeds in Oekraïne diende te bestaan en te verblijven ten tijde van de Russische militaire invasie in Oekraïne, waarbij zij citeert en onderlijnt *“Daarnaast is het van belang de eenheid van gezinnen te bewaren en te voorkomen dat leden van hetzelfde gezin een verschillende status genieten. Daarom moet ook tijdelijke bescherming worden ingevoerd voor de gezinsleden van die personen indien het gezin reeds in Oekraïne bestond en er verbleef ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden”*, dat artikel 2, vierde lid van voormeld uitvoeringsbesluit dan weer stelt, meer algemeen, dat de huwelijkspartner geacht wordt deel uit te maken van het gezin, voor zover dat gezin vóór 24 februari 2024 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef, dat het geen enkele twijfel lijdt dat het gezin reeds vóór 24 februari 2024 een gezin was, nu zij op 19 augustus 2020 in Oekraïne in het huwelijk is getreden met haar echtgenote en dus het gezin in ieder geval reeds gevormd was vóór 24 februari 2024. Vervolgens wijst de verzoekende partij op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat het gezinsleven tussen echtgenoten wordt verondersteld, dat het wel zo is dat het gezin er niet samen ‘verbleef’ ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, waarnaar overweging 11 verwijst, dat toch op grond van het beschermingswaardig gezinsconcept moet vastgesteld worden dat het gezinsleven bestond op dat moment, dat een gezinsband wordt verondersteld tussen

huwelijkspartners waarbij minstens sprake is van een intentie tot samenwonen, dat zij om redenen buiten haar wil om, als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, overbrenging naar België en het uitzitten van een gevangenisstraf, inderdaad sinds 27 mei 2021, een 9-tal maanden voor de Russische militaire invasie, niet meer bij haar echtgenote in Oekraïne verbleef, dat hoewel het gezin dus bestond, het er niet verbleef ten tijde van de invasie, maar wel vóór 24 februari 2022, dat hoewel de bewoordingen van overweging 11 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 niet volledig te rijmen vallen met de bewoordingen van artikel 2, vierde lid van dat besluit, moet vastgesteld worden dat overweging 11 niettemin de voorkeur lijkt te geven aan het belang van de eenheid van het gezin te bewaren, dat wat dat betreft, moet benadrukt worden dat het gezin bestond en dat zij als deel van het gezin, in Oekraïne verbleef vóór 24 februari 2024, weliswaar niet onmiddellijk voor die datum.

Artikel 2, vierde lid *iuncto* artikel 2, eerste lid, c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt dat het besluit van toepassing is op de gezinsleden van Oekraïense onderdanen – die vóór 24 februari 2024 in Oekraïne verbleven en er sinds die datum ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon – als die gezinsleden sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon en waarbij de huwelijkspartner van Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2024 in Oekraïne verbleven, geacht wordt deel uit te maken van het gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2024 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef.

Hieromtrent oordeelt de verwerende partij in de bestreden beslissing:

“Uit het nazicht van uw administratief dossier blijkt dat u op 19.08.2020 in het huwelijk bent getreden met S.D. (...) (°07.10.1994, nationaliteit: Oekraïne). Mevrouw S. (...) werd op 18.03.2022 in kennis gesteld van een attest tijdelijke bescherming. U toont echter niet aan dat u in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van familielid van een begunstigde van het statuut tijdelijke bescherming, daar artikel 2, lid 4 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 veronderstelt dat u geacht wordt deel uit te maken van een gezin voor zover het gezin vóór 24.02.2022 in Oekraïne verbleef. Gelet op het feit dat u sinds 23.03.2021 in de Belgische gevangenis verblijft staat vast dat u op deze grond niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming.”

De verzoekende partij verwijst terecht naar overweging 11 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 waarin wordt gesteld dat het gezin reeds in Oekraïne diende te bestaan en te verblijven ten tijde van de Russische militaire invasie in Oekraïne. Uit deze overweging blijkt aldus in welk licht de voorwaarde “voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef” uit artikel 2, vierde lid van het besluit dient gelezen te worden waarbij wordt gesteld “Daarom moet ook tijdelijke bescherming worden ingevoerd voor de gezinsleden van die personen indien het gezin reeds in Oekraïne bestond en er verbleef ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden”.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat het geen enkele twijfel lijdt dat het gezin reeds vóór 24 februari 2022 een gezin was, nu zij op 19 augustus 2020 in Oekraïne in het huwelijk is getreden met haar echtgenote en dus het gezin in ieder geval reeds gevormd was vóór 24 februari 2022.

Daarnaast erkent de verzoekende partij dat het wel zo is dat het gezin er niet samen ‘verbleef’ ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, waarnaar overweging 11 verwijst.

De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij geheel terecht kon stellen dat gelet op het feit dat de verzoekende partij sinds 23 maart 2021 in de Belgische gevangenis verblijft – en zij aldus niet verbleef bij het gezin in Oekraïne ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden – zij niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming in de hoedanigheid van een familielid van een begunstigde van het statuut van tijdelijke bescherming conform artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan zoals ook zal blijken uit wat volgt.

Met haar betoog over de rechtspraak van het EHRM over het feit dat het gezinsleven tussen echtgenoten wordt verondersteld, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat nergens in de bestreden beslissing wordt ontkend dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er wordt in het licht van de vraag naar de toepasselijkheid van het uitvoeringsbesluit 2022/382, en meer bepaald in het licht van de vraag of de verzoekende partij een begunstigd familielid is van een begunstigde van het statuut van tijdelijke bescherming conform artikel 2, vierde lid van dat besluit, enkel gesteld dat zij, hoewel gehuwd met mevrouw S.D. die een statuut tijdelijke bescherming verkreeg, niet in aanmerking komt daar zij sinds 23 maart 2021 in de Belgische gevangenis verblijft. Met andere woorden wordt geoordeeld dat zij niet voldoet aan de in het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalde voorwaarden om als familielid eveneens, in het licht van het belang om de eenheid van het gezin te bewaren, het statuut van tijdelijke bescherming te verkrijgen, niet omdat het gezin niet reeds bestond vóór 24 februari 2022 en/of omdat het gezin niet of niet meer beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, doch wel omdat de verzoekende partij

niet bij het gezin verbleef in Oekraïne ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden.

In zoverre de verzoekende partij meent dat overweging 11 terzijde dient geschoven te worden waar deze overweging stelt *“en er verbleef ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden”* omwille van het feit dat het gezinsleven wel bestond op dat ogenblik, kan zij niet worden gevolgd. Immers, gelet op het feit dat de eerste vereiste reeds erin bestaat dat *“het gezin reeds in Oekraïne bestond”* waarbij aldus zowel het bestaan van een gezin als het feit dat dit gezin bestond in Oekraïne vereist wordt, zou in de hypothese dat de tweede voorwaarde – het als gezin in Oekraïne verblijven *“ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden”*, zoals vermeld in overweging 11 – dient te vervallen indien het gezin bestond op dat ogenblik, deze tweede voorwaarde volledig overbodig worden, daar de eerste voorwaarde in overweging 11 reeds vereist dat het gezin bestond.

De verzoekende partij betoogt dat de bewoordingen van overweging 11 van het uitvoeringsbesluit niet volledig te rijmen vallen met de bewoordingen van artikel 2, vierde lid van dat besluit. Zij ontkent echter niet dat uit de bewoordingen van overweging 11 blijkt in welk licht de voorwaarde *“voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef”* uit artikel 2, vierde lid van het besluit dient gelezen te worden waarbij wordt gesteld *“Daarom moet ook tijdelijke bescherming worden ingevoerd voor de gezinsleden van die personen indien het gezin reeds in Oekraïne bestond en er verbleef ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden”*.

De verzoekende partij betoogt echter dat hoewel het gezin dus bestond, het er niet verbleef ten tijde van de invasie, maar wel vóór 24 februari 2022, dat hoewel de bewoordingen van overweging 11 van het uitvoeringsbesluit niet volledig te rijmen vallen met de bewoordingen van artikel 2, vierde lid van dat besluit, moet vastgesteld worden dat overweging 11 niettemin de voorkeur lijkt te geven aan het belang van de eenheid van het gezin te bewaren, dat wat dat betreft, moet benadrukt worden dat het gezin bestond en dat zij als deel van het gezin, in Oekraïne verbleef vóór 24 februari 2022, weliswaar niet onmiddellijk voor die datum. De verzoekende partij lijkt aan te geven dat artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 stelt *“voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef”* en aldus enkel gewag maakt van het vóór 24 februari 2022 als gezin in Oekraïne verblijven en niet van het verblijven ten tijde van de invasie, dat zij hieraan voldoet daar zij er verbleef als gezin vóór 24 februari 2022 – hoewel niet ten tijde van de invasie –, dat dit volstaat daar uit overweging 11 blijkt dat de voorkeur dient gegeven te worden aan het belang van de eenheid van het gezin.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat overweging 11 buiten beschouwing moet worden gelaten, dat artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 enkel gewag maakt van het vóór 24 februari 2022 als gezin in Oekraïne verblijven en niet van het er verblijven ten tijde van de invasie en dat zij hieraan dan ook voldoet daar zij er verbleef als gezin op een bepaald moment vóór 24 februari 2022, wijst de Raad er ook hier op dat, gelet op het feit dat de eerste vereiste van artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit er reeds in bestaat dat *“het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was”* waarbij aldus zowel het bestaan van een gezin als het feit dat dit gezin bestond in Oekraïne vereist wordt, de interpretatie dat voldaan is aan de voorwaarden indien het gezin op gelijk welk moment vóór 24 februari 2022 als gezin in Oekraïne verbleef, de tweede voorwaarde *“voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 (...) in Oekraïne verbleef”*, overbodig zou maken, daar de eerste voorwaarde reeds vereist dat dit gezin bestond *“in Oekraïne”*. Een dergelijke interpretatie kan dan ook niet bijgetreden worden, te meer gelet op de toelichting hieromtrent in overweging 11 van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Bovendien blijkt uit artikel 2, eerste lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 ook dat de gezinsleden zich slechts kunnen beroepen op de tijdelijke bescherming als zij *“personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon”* zijn.

Met haar betoog dat zij om redenen buiten haar wil om ten tijde van de Russische militaire invasie niet meer bij haar echtgenote in Oekraïne verbleef, erkent zij enkel dat zij niet vóór 24 februari 2022 – meer bepaald ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden/de militaire invasie door de Russische strijdkrachten – als gezin in Oekraïne verbleef. De Raad is geen bepaling bekend, en de verzoekende partij voert dit ook niet aan, dat de voorwaarde van het als in gezin in Oekraïne verblijven vóór 24 februari 2022, meer bepaald ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, niet zou gelden indien dit gebrek aan gemeenschappelijk verblijf in Oekraïne ten tijde van die omstandigheden niet gewild is door het gezin.

De verzoekende partij kan ook bezwaarlijk andere voorwaarden lezen in overweging 11 omwille van de vermelding van het belang om de eenheid van het gezin te bewaren. Het belang van het bewaren van de eenheid van het gezin wordt vermeld als reden dat *“ook tijdelijke bescherming (...) (wordt) ingevoerd voor de gezinsleden van die personen indien het gezin reeds in Oekraïne bestond en er verbleef ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden”*. Bovendien blijkt uit het vermelden van het

belang van het bewaren van de eenheid van het gezin in het licht van het toekennen van een verblijfstitel niet *ipso facto* dat het bestaan van een gezinsleven op zich zou primeren op de voorwaarden tot het verkrijgen van de verblijfstitel. Immers indien er geen sprake was van een gezamenlijk verblijven van het gezin in Oekraïne voorafgaand de invasie, wordt de ‘eenheid van het gezin’ niet getroffen door de ontheemding na de invasie, doch werd deze eenheid reeds voorafgaand getroffen omwille van andere redenen. Er blijkt dan ook niet uit het louter vermelden van het belang van het bewaren van de eenheid van het gezin in overweging 11, dat kan afgeweken worden van de voorwaarde er te verblijven als gezin vóór 24 februari 2022, verduidelijkt in overweging 11 *“indien het gezin (...) in Oekraïne (...) verbleef ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden”*, als er sprake is van het bestaan van een gezin.

Aan het verkrijgen van een tijdelijke bescherming als gezinslid, conform artikel 2, eerste lid, c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 zijn voorwaarden verbonden. Uit de bepalingen van het uitvoeringsbesluit 2022/382 blijkt geenszins dat louter op grond van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, de verzoekende partij een statuut van tijdelijke bescherming kan verkrijgen op grond van het feit dat haar echtgenote dit statuut verkreeg.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat dit het geval dient te zijn, beperkt zij zich in wezen tot wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Door het nemen van de bestreden beslissing wordt voorts artikel 8 van het EVRM niet geschonden, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Daarnaast wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij, die gehuwd is met een Oekraïense die een machtiging tot verblijf in België heeft, doch niet valt onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382, vrijstaat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten. Hierbij merkt de Raad nog op dat indien de verzoekende partij meent dat zij niet in de mogelijkheid is om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst, zij een aanvraag in het Rijk kan indienen en het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden kan aanvoeren.

Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Er blijkt niet dat de verzoekende partij op een andere grond dan op grond van het uitvoeringsbesluit 2022/382, om een verblijf met het oog op gezinshereniging met haar wettelijk in België verblijvende echtgenote heeft verzocht.

De verwerende partij heeft op dit ogenblik geen positieve verplichting om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.8. De verzoekende partij betoogt voorts dat de verwerende partij geheel irrelevant verwijst naar artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 in de laatste paragraaf van de bestreden beslissing die betrekking heeft op de belangenafweging van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat deze motieven betrekking hebben op de bestreden beslissing in zoverre het de uitsluiting betreft. Daarbij dient immers het evenredigheidsbeginsel in acht genomen te worden, wat een belangenafweging inhoudt tussen het belang van de staat die het voordeel van de tijdelijke bescherming, met de daaraan verbonden voordelen en rechten, toekent aan personen die een dergelijke bescherming waardig zijn en die eerbied hebben voor de veiligheid en de openbare orde van die staat en het belang van de betrokkene om te genieten van deze voordelen en rechten in het licht van haar persoonlijke en familiale situatie. Bij het nagaan of een beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming evenredig is dienen de grondrechten en beginselen zoals erkend door het Handvest, inclusief het respect op een gezinsleven, in acht te worden genomen. Het is dan ook in dit licht dat de motieven in de laatste paragraaf dienen gelezen te worden. De verwerende partij stelt vast dat de familiale belangen niet primeren waardoor – nu de uitsluiting aldus volgens haar evenredig is – de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de tijdelijke bescherming in hoedanigheid van familielid conform artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit.

2.9. Tot slot betoogt de verzoekende partij nog dat moet worden vastgesteld dat het onbetwist is dat zij eveneens ontheemd is geraakt als gevolg van het conflict. De verzoekende partij meent dat artikel 2, vierde lid en overweging 11 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 moeten worden gelezen in het licht van overweging 14 van het voormelde besluit, dat luidt *“De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat*

geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.” Zij betoogt dat zonder dat het uitvoeringsbesluit zelf duidelijk maakt in welke zin de bewoordingen ‘kort voor 24 februari 2022’ en ‘net vóór die datum’ begrepen moeten worden, zij meent dat zij als Oekraïens staatsburger een vaste woon- en verblijfplaats had in Oekraïne voor de militaire invasie, dat zij zich net voor die datum op het grondgebied van de EU bevond (*in casu* in de Belgische gevangenis) en dat zij als gevolg van het gewapende conflict ontheemd is geraakt en niet naar Oekraïne kan terugkeren. Zij vervolgt dat in samenhang met het belang om de eenheid van gezinnen te bewaren, uit deze bewoordingen kan afgeleid worden dat het uitvoeringsbesluit de voorkeur lijkt te geven aan een zo ruim mogelijke toepassing van de tijdelijke bescherming, dat het in die zin, zoals in haar geval, dan ook zou moeten volstaan dat een Oekraïens onderdaan, die onbetwist de Oekraïense nationaliteit heeft, geen andere nationaliteit heeft, noch een verblijfsrecht in een andere staat en zich uitsluitend buiten Oekraïne bevond ten tijde van de militaire invasie om redenen onafhankelijk van haar wil en die wel nog steeds in Oekraïne verbleven zou hebben bij haar echtgenote zouden deze omstandigheden zich niet hebben voorgedaan, onder dit toepassingsgebied valt en dus onder de categorieën van personen bedoeld in artikel 2, eerste lid, c) *juncto* artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382.

Artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2001/55/EG bepaalt:

“1. De lidstaten kunnen andere categorieën ontheemden dan die welke onder het in artikel 5 bedoelde besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis.”

Artikel 2, derde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt:

“3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.”

Aldus kan het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382 uitgebreid worden tot voormelde categorieën van personen overeenkomstig artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG zoals hierboven geciteerd.

Overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt voorts:

“De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.”

In de Mededeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (*Pb. C* 126 I van 21 maart 2022, blz. 1) (hierna: de mededeling) kan betreffende de mogelijkheid tot uitbreiding van de tijdelijke bescherming conform artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2001/55/EG en betreffende artikel 2, derde lid en overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 gelezen worden:

“Personen die geen recht hebben op tijdelijke bescherming of passende nationale bescherming uit hoofde van het besluit van de Raad en mogelijkheid tot uitbreiding van de tijdelijke bescherming tot deze categorie personen (artikel 7, lid 1, van de richtlijn tijdelijke bescherming)

De volgende categorieën ontheemden hebben in beginsel geen recht op tijdelijke bescherming als bedoeld in Richtlijn 2001/55/EG of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht:

(1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;

(...)

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten evenwel andere categorieën ontheemden dan die welke onder het besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis. In artikel 2, lid 3, van het besluit van de Raad wordt in dit verband specifiek verwezen naar andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren.

In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.

Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht. Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.

Ook de lidstaten zouden baat hebben bij het verlenen van tijdelijke bescherming vanwege de eenvoud van de procedure, hetgeen ook het risico van overbelasting van het asielstelsel verder beperkt.

(...)"

De Raad stelt vast dat de mededeling van de Europese Commissie niet juridisch bindend is. Voorts wijst de Raad erop dat de mededeling en artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG alsook artikel 2, derde lid en overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 spreken over 'kunnen', wat dus geen verplichting impliceert voor de lidstaten om het toepassingsgebied van artikel 2, eerste lid en tweede lid van het voormelde uitvoeringsbesluit te verruimen. In dat verband merkt de Raad op dat artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat de personen die tot de in het uitvoeringsbesluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten. De Raad is geen bepaling in het nationaal recht bekend die het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming uitbreidt naar andere categorieën ontheemden. Evenmin blijkt dat België de Raad van de EU en de Europese Commissie onverwijld in kennis heeft gesteld dat ze gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid uit artikel 7, eerste lid van de richtlijn.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de bewoordingen van overweging 14 om te concluderen dat een Oekraïens onderdaan, die onbetwist de Oekraïense nationaliteit heeft, geen andere nationaliteit heeft, noch een verblijfsrecht in een andere staat en zich uitsluitend buiten Oekraïne bevond ten tijde van de militaire invasie om redenen onafhankelijk van haar wil en die wel nog steeds in Oekraïne verbleven zou hebben bij haar echtgenote zouden deze omstandigheden zich niet hebben voorgedaan, onder dit toepassingsgebied valt en dus onder de categorieën van personen bedoeld in artikel 2, eerste lid, c) *juncto* artikel 2, vierde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382.

Bovendien kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat zij "om dezelfde redenen ontheemd" is geraakt uit Oekraïne als de personen die onder het toepassingsgebied van artikel 2, eerste en tweede lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 vallen. Zij heeft Oekraïne moeten verlaten doordat zij in de Belgische gevangenis verblijft sinds 23 maart 2021. Met andere woorden berust het niet kunnen leven en wonen in Oekraïne en het aldaar ontheemd geraakt zijn op haar gevangenschap in België en is het feit dat zij ontheemd geraakt is uit Oekraïne niet het gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op 24 februari 2022 begon. Voorts kan de verzoekende partij, die sinds 23 maart 2021 opgesloten is in de Belgische gevangenis, ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij zich net voor 24 februari 2022 op het grondgebied van de Europese Unie bevond.

De verzoekende partij toont dus niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of in strijd met enige wettelijke bepaling heeft geoordeeld dat zij niet valt onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382 voor het verkrijgen van de tijdelijke bescherming, zoals dit duidelijk wordt omschreven in artikel 2 van voormeld besluit en door geen gebruik te maken van de discretionaire bevoegdheid om dit toepassingsgebied te verruimen.

2.10. Een schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER